

Sygnatura akt II K 386/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Sokółce w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Wojciech Januszkiewicz

Protokolant Anna Kiszło

w obecności oskarżyciela publicznego **A. R.**

po rozpoznaniu dnia 12 stycznia 2015 roku sprawy przeciwko **P. P.**

synowi M.

urodzonemu w dniu (...) w O.

oskarżonemu o to, że: w dniu 13.04.2014r. przez drogowe przejście graniczne w K. przywiózł z zagranicy na terytorium kraju bez dopełnienia obowiązku celnego polegającego na przedstawieniu organowi celnemu i zgłoszenia celnego towar w postaci wyrobów akcyzowych nieoznaczonych polskimi znakami akcyzy w postaci 130 paczek papierosów marki (...), (...) paczek papierosów marki (...), 500 paczek papierosów marki (...), 90 paczek papierosów marki (...) przez co nastąpiło narażenie na uszczuplenie należności celnych w kwocie 1874 zł, należności podatkowych w łącznej wysokości 55478 zł, w tym podatek od towarów i usług w kwocie 11332 zł, podatek akcyzowy w kwocie 44146 zł,

to jest o czyn z art. 86 § 4 i 1 kks w zb. z art. 54 § 2 i 1 kks w zb. z art. 63 § 6 i 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

orzeka

I. oskarżonego P. P. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 86 § 4 i 1 kks w zb. z art. 54 § 2 i 1 kks w zb. z art. 63 § 6 i 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks skazuje go, zaś na mocy art. 54 § 2 i 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks wymierza mu karę grzywny w wymiarze 180 (sto osiemdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych.

II. Na mocy art. 29 pkt 1 kks w zw. z art. 30 § 1 i 2 kks w zw. z art. 31 § 6 kks orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa oraz zarządza zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci 130 paczek papierosów marki (...), (...) paczek papierosów marki (...), 500 paczek papierosów marki (...), 90 paczek papierosów marki (...) przechowywanych w magazynie Izby Celnej w B..

III. Na mocy art. 29 pkt 2 kks w zw. z art. 30 § 1 i § 2 kks orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci samochodu osobowego marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wraz z kluczykiem oraz dowodem rejestracyjnym w/w samochodzie nr DR (...), przechowywanych za pokwitowaniem PL/MF/ (...).

IV. Zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jak również kosztów zniszczenia przedmiotów podlegających przepadkowi wymienionych w pkt II.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 kwietnia 2014 roku o godzinie 3,00 P. P. przyjechał jako kierowca samochodu F., na terytorium Polski z Republiki Białoruś przez drogowe przejście graniczne w K.. W trakcie rutynowej kontroli granicznej ujawniono w jego samochodzie, bez dopełnienia obowiązku celnego polegającego na przedstawieniu organowi celnemu i zgłoszenia towarów, towar, stanowiący wyroby akcyzowe, nieoznaczone znakami skarbowymi akcyzy w postaci 130 paczek papierosów marki (...), (...) paczek papierosów marki (...), 500 paczek papierosów marki (...), 90 paczek papierosów marki (...) przez co nastąpiło narażenie na uszczuplenie należności celnych w kwocie 1874 zł, należności podatkowych w łącznej wysokości 55478 zł, w tym podatek od towarów i usług w kwocie 11332 zł, podatek akcyzowy w kwocie 44146 zł. Na przejściu granicznym został zatrzymany przez funkcjonariuszy Urzędu Celnego.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w szczególności w oparciu o zeznania świadków Z. D. (k. 12), G. C. (k. 13), A. K. (k. 14), protokoły przeszukania (k. 4-5), protokoły taryfikacji, wyceny i wyliczenia należności celnych i podatkowych (k. 6, 66), pokwitowania (k. 7-8, 25, 38), notatka z wyceny samochodu (k. 9), protokoły oględzin (k. 10-11, 33-35, 36-37, 39-49), notatki urzędowe (k. 1,2, 3), zdjęcia (k. 28-31), protokół zdawczo-odbiorczy (k. 52-54), w części wyjaśnienia oskarżonego (k. 19).

Oskarżony P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że papierosy zostały mu podstępnie włożone do samochodu przez znanego mu z widzenia Białorusina, któremu zostawił samochód na krótki czas. Samochodem tym miał wrócić do O.. Za usługę miał otrzymać od niego 500 zł wynagrodzenia. Dodał, że nie zna danych Białorusina.

Sąd zważył, co następuje:

Wina oskarżonego i okoliczności popełnienia przez niego zarzucanego mu czynu nie budziły żadnych wątpliwości.

O winie oskarżonego świadczą w pierwszym rzędzie zeznania świadków D., C., K., którzy ujawnili przemyt i odnaleźli w samochodzie, którym jechał oskarżony papierosy w łącznej ilości (...) paczek bez polskich znaków akcyzy. Zdaniem sądu, zeznania wymienionych świadków są logiczne, konsekwentne i zbieżne z innymi dowodami zebranymi w sprawie, w związku z czym nie ma żadnych wątpliwości co do ich wiarygodności.

Zeznania te znajdują pełne potwierdzenie w niebudzącym żadnej wątpliwości co do swojej wiarygodności i jednoznacznym w swojej wymowie materiale dowodowym, obejmującym: protokoły przeszukania (k. 4-5), protokoły taryfikacji, wyceny i wyliczenia należności celnych i podatkowych (k. 6, 66), pokwitowania (k. 7-8, 25, 38), notatka z wyceny samochodu (k. 9), protokoły oględzin (k. 10-11, 33-35, 36-37, 39-49), notatki urzędowe (k. 1,2, 3), zdjęcia (k. 28-31), protokół zdawczo-odbiorczy (k. 52-54).

Sąd nie dał wiry wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie jego świadomości, że przewozi przez granice samochód załadowywany papierosami bez znaków skarbowych akcyzy RP. W ocenie sądu nie sposób było przyznać wyjaśnieniom oskarżonego w tej mierze wiarygodności, ponieważ oskarżony w żadnej mierze nie uczynił prawdopodobnym swojej wersji. Nie był w stanie podać nawet dokładnych danych mężczyzny, który zlecił mu ten transport, ani jego adresu na Białorusi. Dodatkowo, okoliczności podane przez oskarżonego w jaskrawej sprzeczności pozostają z zasadami doświadczenia życiowego, olbrzymiej powszechności podobnych występków i cechują się dziecinną wręcz naiwnością.

Zdaniem sądu, w oparciu o wskazane wyżej dowody, bez żadnych wątpliwości wykazały, że oskarżony w dniu 13 kwietnia 2014 roku nie dopełnił obowiązku celnego polegającego na przedstawieniu organowi celnemu i zgłoszenia towaru w postaci (...) paczek papierosów różnych marek, przez co naraził na uszczuplenie należności celne w kwocie 1874 zł, należności podatkowe w łącznej wysokości 55478 zł, w tym podatek od towarów i usług w kwocie 11332 zł, podatek akcyzowy w kwocie 44146 zł. Opisane działanie oskarżonego wypełniło znamiona czynu z art. 86 § 4 i 1 kks w zb. z art. 63 § 6 i 2 kks w zb. z art. 54 § 2 i 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks.

Stąd też nie było żadnych wątpliwości, że oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu stanowiącego przestępstwo skarbowe kwalifikowane z art. 86 § 4 i 1 kks w zb. z art. 54 § 2 i 1 kks w zb. z art. 63 § 6 i 2 kks. Uchylając się od obowiązku celnego dotyczącego przedstawienia organowi celnemu i zgłoszenia celnego towarów akcyzowych przywożonych z

zagranicy na obszar celny Wspólnoty naraził na uszczuplenie należności celnej oraz należności podatkowej, w tym podatek VAT oraz podatek akcyzowy. Oczywiście przy tym było, że oskarżony działał świadomie, w zamiarze bezpośrednim, o czym świadczy fakt zatajenia przed urzędnikiem celnym przywozu papierosów. Takie działanie było, więc nastawione na uniknięcie zapłaty należności publicznoprawnych związanych z przywozem tych artykułów, a więc cła, podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego. Z uwagi na wartości tych należności (art. 53 § 2 kks – wartość należności podatkowej nie przekraczała dwustukrotnej wysokości najniższego wynagrodzenia za pracę w czasie popełnienia czynu, wartość należności celnej była niższa od tej kwoty) czyn oskarżonego wypełniał znamiona przestępstwa skarbowego z § 2 art. 54 kks. Nie ma więc wątpliwości, że oskarżony ukrywając fakt przywozu papierosów – a więc uchylając się od obowiązku celnego polegającego na przedstawieniu organowi celnemu i zgłoszeniu celnego – jednocześnie naraził na uszczuplenie należności celne sprowadzając na terytorium kraju wyroby akcyzowe bez ich uprzedniego oznaczenia znakami skarbowymi akcyzy oraz jako podatnik podatku akcyzowego i od towarów i usług nie ujawniła właściwemu urzędowi (w tym wypadku UC w B.) podstawy i przedmiotu opodatkowania, narażając w ten sposób oba podatki na uszczuplenie.

Zgodnie z zasadą ogólną wyrażoną w przepisach ustawy z dnia 19 marca 2004 r. - Prawo celne (Dz. U. Nr 68, poz. 622), zgłoszenie celne towaru wprowadzanego na obszar celny Wspólnoty lub wyprowadzanego z tego obszaru, dokonywane przez podróżnych, powinno być złożone najpóźniej w chwili przystąpienia organu celnego do kontroli celnej. Podróżny może dokonać zgłoszenia celnego w trzech formach: pisemnej, ustnej, poprzez dokonanie innej czynności przewidzianej przepisami prawa celnego. W niniejszym wypadku sprawca nie tylko nie dokonał takiego zgłoszenia, ale wprost zaprzeczył, że przewozi towary podlegające oceleniu i opodatkowaniu. W ten sposób oskarżona stała się dłużnikiem celnym (powstał dług celny zgodnie z przepisami art. 202 Rozporządzenia Rady EWG Nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny) oraz podatnikiem podatku od towarów i usług (w szczególności na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 3, art. 5 ust. 2, art. 17 ust. 1 pkt. 1, 19 ust. 7 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług - Dz. U. z dnia 5 kwietnia 2004 r.) i podatku akcyzowego (art. 8 ust. 1 pkt 3, 10 ust. 2, 13 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym - Dz. U. z dnia 12 stycznia 2009 r.). Jedynie na marginesie należy wskazać, że zgodnie z art. 33 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług oraz art. 27 ust. 1 ustawy o podatku akcyzowym ujawnienie przedmiotu i podstawy opodatkowania miało nastąpić właśnie w zgłoszeniu celnym – czego oskarżony nie dopełnił w sposób świadomy.

W tym miejscu należy odnieść się także do problemu prawnego opodatkowania czynności, która co do zasady – tak jak przemysł bądź paserstwo – była sprzeczna z prawem. W tym zakresie należy przytoczyć odnoszące się wprost do tego zagadnienia przepisy prawne: tj. art. 5 ustawy o podatku akcyzowym zgodnie, z którym: czynności lub stany faktyczne, o których mowa w art. 8 ust. 1-5, art. 9 ust. 1 oraz art. 100 ust. 1 i 2, są przedmiotem opodatkowania akcyzą niezależnie od tego, czy zostały wykonane lub powstały z zachowaniem warunków oraz form określonych przepisami prawa i art. 5 ust. 2 ustawy o podatku od towarów i usług: czynności określone w ust. 1 podlegają opodatkowaniu niezależnie od tego, czy zostały wykonane z zachowaniem warunków oraz form określonych przepisami prawa. Powyższe normy prawne przesądzają w opinii Sądu kwestię, że oskarżona winna odpowiadać również na podstawie art. 54 kks. Dotychczas bowiem istniał konsensus co do tego, że opodatkowaniu nie podlegają czynności, których dokonanie jest wprost zabronione przez prawo (np. przemysł, paserstwo, stręczycielstwo, etc.). O ile pogląd ten obecnie jest aktualny w zakresie takich czynności jak np. stręczycielstwo czy też handel narkotykami to kierując się właśnie przytoczonymi wyżej normami prawnymi ale także poglądami zawartymi w orzeczeniach Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości należy rozróżnić czynności podlegające i niepodlegające opodatkowaniu na linii czynności mogących i niemogących być przedmiotem prawnie skutecznej umowy. Jak wynika bowiem z orzecznictwa ETS, niektóre czynności nawet zakazane wprost przez prawo mogą być przedmiotem opodatkowania. Przykładowo w sprawie C-455/98 (T. v. K. S.) ETS uznał, że import (a także dostawa) przemycanych towarów (alkoholu) podlega opodatkowaniu. Opodatkowanie powinno obejmować te czynności, które, co prawda, były niezgodne z prawem, jednakże mogłyby one być dokonane jako legalne. Sprzedaż przemycanego alkoholu mogłaby być legalna, gdyby zostały dopełnione formalności celne. Oczywiście pogląd ten w równym stopniu dotyczy przemycanych wyrobów tytoniowych. Natomiast narkotyki (podobnie jak i podrabiane pieniądze) nie mogą być przedmiotem normalnego, legalnego obrotu. Stąd też „dostawa” towarów wykonywana w ramach paserstwa czy też paserstwa celnego powinna,

co do zasady, podlegać opodatkowaniu (chyba, że ich przedmiotem są towary wyłączone spod normalnego obrotu – co w niniejszej sprawie nie ma miejsca). Towary dostarczane przed pasera są bowiem oferowane także przez inne, legalnie działające podmioty, będące podatnikami VAT (por. Komentarz do art. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U.04.54.535), [w:] A. Bartosiewicz, R. Kubacki, VAT. Komentarz, Lex, 2009, wyd. III.)

Wymierzając karę, sąd za okoliczność łagodzącą przyjął fakt, że oskarżony nie był wcześniej karany sędownie (k. 62) oraz mandatami karnymi.

Do okoliczności świadczących na niekorzyść oskarżonego sąd zaliczył znaczną ilość papierosów, które przewoził.

Czyn oskarżonego, skierowany przeciwko obowiązkom podatkowym i celnym, stanowi zachowanie o wysokim stopniu społecznej szkodliwości. Stopień zawinienia oskarżonego, dążącego do osiągnięcia korzyści majątkowej kosztem chronionych prawnie interesów Skarbu Państwa, należy ocenić bez wątpienia jako wysoki.

Wymierzona na mocy art. 54 § 2 kks w zw. z art. 7 § 2 kks kara grzywny jest w pełni współmierna do stopni zawinienia i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Kara ta powinna powstrzymać oskarżonego przed naruszaniem przepisów prawa w przyszłości, a także właściwie spełnić swoje cele w zakresie prewencji ogólnej. Orzekając grzywnę, sąd wziął także pod uwagę sytuację rodzinno - majątkową i możliwości zarobkowe oskarżonego – zarabia miesięcznie 1600 zł, a na utrzymaniu ma dwoje nieletnich dzieci i bezrobotną żonę.

Sąd wymierzył oskarżonemu karę 180 stawek dziennych grzywny po 70 złotych każda. Zdaniem sądu kary w tym rozmiarze odzwierciedlają ujemny charakter występku, którego dopuścił się oskarżony, są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynu i spełniają wszelkie wymogi zarówno co do zasad prewencji ogólnej jak i szczególnej i zapewni prawidłową resocjalizację oskarżonego. Ustając wysokość stawki dziennej sąd miał na uwadze bardzo skromne możliwości finansowe oskarżonego – pozostaje bez pracy, stałego źródła dochodu, nie ma też majątku.

Na mocy art. 30 § 1 i 3 kks w zw. z art. 29 pkt 1 kks w zw. z art. 31 § 6 kks orzeczono przepadek i zarządzono zniszczenie zabezpieczonych w sprawie wyrobów akcyzowych, pochodzących bezpośrednio z przestępstwa skarbowego.

Sąd, stosownie do treści art. 30 § 1 i 2 kks w zw. z art. 29 pkt 2 kks, miał możliwość orzeczenia również przepadku przedmiotów, które służyły do popełnienia przestępstwa. Bezspornym było, że P. do popełnienia przypisanego mu czynu używał samochodu F. o nr rej. (...). Wobec powyższego sąd uznał, mając na względzie znaczną ilość towarów i wysoką wartość narażonych na uszczuplenie należności Skarbu Państwa, że nieodzownym jest w wypadku oskarżonego skorzystanie z możliwości, jaką dają ww. przepisy. Stąd też sąd orzekł o przepadku zarówno samochodu jak i kluczyka oraz dowodu rejestracyjnego.

Na mocy art. 113 § 1 kks w zw. z art. 624 § 1 kpk, zwolniono oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, biorąc pod uwagę jego złą sytuację materialną.